

Jelo Mundering, saa have andre Underofficerer ikke haat Lov dertil, men det er nu, saavidt jeg kan forstaa, Paragrafens Mening, at Alle skulle have Lov dertil og kunne faae Godtgjørelse derfor udbetalt. — Der er endnu et Punkt, jeg ønsker at omtale med et Par Ord, nemlig Underofficerernes Kjendetegn. Det forekommer mig, at det ikke kunde være til Skade, om der foretoges Forandring i den Henseende, saaledes, at Underofficererne, i Stedet for at bære Tegnet paa deres Værdighed paa Armene, fik det flyttet op paa Skuldrene; derfor kunde man dog godt skjæle mellem de forskellige Grader af Befalingsmænd. Stabssergenterne have jo nu en Spolsvor, og paa denne kunde der da anbringes de samme Rosetter i Spol som Officererne nu bære i Guld. Jeg fremdrager dette Spørgsmaal, fordi de hvide Snore, som Underofficererne nu bære paa Armene, gjøre dem mere kjendelige overfor Fjenden og altsaa ogsaa i særlig Grad gjøre dem til Skive for hans Kugler. Hvis den høitagtede Minister derfor vilde tage dette Punkt under Overveielse og søge at faae det lempet i den Retning, jeg her har antydet, vilde jeg være ham meget taknemmelig.

N. P. Jensen: Velder ikke jeg skal gaa ind paa Lovens Enkeltheder, men kun omtale dens § 58, fordi jeg mener, at den rører ved et Principspørgsmaal. Denne Paragraf hjemler nemlig Krigsbestyrelsens Bemyndigelse til at afgjøre alle Enkeltheder med Hensyn til Beregning og Udbetaling af Dagpenge, Kantonnementstillæg og Felttillæg samt Feltudrustningshjælp, og den siger tillige, at alle derover opstaaende Spørgsmaal ikke kunne gjøres til Gjensind for Rettergang, medmindre Sagen henvises dertil af Ministeren. Paragrafen er omtrent ligelydende gaaet over fra den tidligere Lov af 14de Mai 1870 om Felttillæg m. m. Allerede den Gang fandt jeg denne Bestemmelse uheldig; jeg finder det Samme endnu, og jeg tror bedst at kunne oplyse de ærebe Medlemmer derom ved at fremdrage et Exempel. Det vil være de Herrer bekendt, at det i 1870 et Dieblit saa ud, som om der var en Mulighed for, at vi ikke vilde komme til at staa udenfor den Konflikt, som truede med at udbrøde imellem Frankrig og Tydskland, og som ogsaa udbrød. At man dengang fra Regjeringens Side traf Foranstaltninger for at kunne møde en saadan Konflikt, var ganske naturligt, og jeg kan ikke se, at, hvad hvad der dengang skete fra Regjeringens Side, havde nogensomhelst aggressiv Natur. Det var kun Foranstaltninger i Retning af den Forsigtighed, som vistnok enhver Regjering er sit Land skyldig ved en saadan Leilighed. Der blev dengang samlet en Brigade ved Grændsen; men ser man hen til den Maade, hvorpaa den blev samlet og senere behandlet, vil man deri kunne finde en god Illustration til, hvad der indeholdes i § 58. Naar man en Eftermiddag uddeler skarpe Ammu-

nitition til en Afdeling, beordrer den til hurtig Udrykning, blæser den om Natten ud af sit Kvarter, sætter den paa Jernbanen, fører den til Grændsen, og, efterat den er kommen dertil — jeg taler ganske vist her kun om en enkelt Afdeling, men jeg tror, at hvad der angaar den, og saa angaar den øvrige Del af Brigaden — lægger den i stærkt concentreret Kantonnement, udstiller Allarmposter, ja gaar endog saa vidt, at man beordrer Mandskabet til at sove med Klæderne paa og med paffet Lornyster under Hovedet samt giver Ordre til, at Sygebærerne skulle udtages, tror jeg, man vil give mig Ret i, at der er stillet Fordringer til en saadan Afdeling i Retning af Krigsberedskab. Det blev da ogsaa erkjendt saavel af den Brigadefors, som kommanderede Dvælsesbrigaden, som af den nuværende høitagtede Krigsminister, der dengang var Chef for 2den Generalkommando, og som altid i dette som i alle andre Spørgsmaal har vist sig som en varm Talsmand for Hærens Interesser, at der ikke var en eneste Mand, som ikke var fuld færdig til at gaa i Krig, naar Krigen kom. Vi havde anskaffet Alt, hvad der hører dertil, endog det, man sidst anskaffer, nemlig: Madkurv med Tilbehør. Der blev da ogsaa gjentagende stillet Begjæring om Feltudrustningstillæg, men hver Gang Lød Svaret, at, hvor meget Krigsbestyrelsen end ønskede at komme de Vedkommende til Hjælp i den Retning, saae den sig dog ikke istand dertil. Modstand imod at opfylde Begjæringen mødte derimod paa et andet Punkt, nemlig fra Finanzministerens Side, og jeg tror, at denne Modstand altid vil vise sig, naar man beholder § 58. Jeg frygter ikke for, at Krigsministeren ved en Leilighed som den omtalte ikke skulde varetage sine Undergionnes Interesse; men jeg frygter for, at den Indskydelse, som saa tidt møder paa Krigsbestyrelsens Omraade, nemlig Finanzbestyrelsens, ogsaa skal gjøre sig gjældende her og blive den afgjørende ved Sager af den omhandlede Natur. Det er derfor, jeg har bragt Spørgsmaalet frem, idet jeg anser det for ønskeligt, at det i ethvert Tilfælde overlades de Raagjældende at faae Domstolens Kjendelse for, hvorvidt de kunne forlange Feltudrustningshjælp eller ikke. Min Formening om, at der i det omhandlede Tilfælde tilkom de Vedkommende en saadan Hjælp, deducerer jeg fra Hærens § 177, der siger, at Sygebærere ikke maa udtages blandt Afdelingernes Mandskab udtagen i Tilfælde af Krigsberedskab; men naar det nu er evident, at det ved den omhandlede Leilighed blev befaleet, at Sygebærere skulde udtages blandt Mandskabet, og naar de ogsaa bleve udtagne, er derved ogsaa Krigsberedskabet godtgjort.

Hjer: Jeg skal kun tillade mig ganske korte Bemærkninger, idet jeg heller ikke skal indlade mig paa en detailleret Forhandling af Forslaget, saameget mindre som jeg ikke tvivler om,